

Bruksela, 2 maja 2018 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 1

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (pierwsze czytanie) – Przyjęcie aktu ustawodawczego – Oświadczenia

Oświadczenie Łotwy i Litwy

Łotwa i Litwa doceniają starania prezydencji estońskiej w zakresie włączenia sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) do ram polityki w zakresie zmiany klimatu po roku 2020.

Odnosząc jednak ostateczny kompromis, oba państwa mają obawy co do wchodzącego w życie w 2026 r. obowiązkowego rozliczania w odniesieniu do terenów podmokłych.

Należy uznać znaczenie terenów podmokłych jako ekosystemów umożliwiających skuteczne przechowywanie dwutlenku węgla.

Warunki geograficzne decydują o tym, że znacznie większa część terenów podmokłych – w porównaniu ze średnią UE – znajduje się w Europie Północnej i w niektórych państwach Europy Zachodniej.

To z kolei sprawia, że tereny te są niezwykle istotne przy określaniu celów klimatycznych (oraz wypełnianiu zasady zerowego salda), a także przy skutecznym i zrównoważonym gospodarowaniu zasobami.

Zgodnie z Ramową konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) zachęca się państwa by do zgłaszania emisji z zarządzanych przez nie terenów podmokłych i pochłaniania gazów cieplarnianych przez te tereny wykorzystywały niedawne wytyczne techniczne zawarte w uzupełnieniu z 2013 r. do wytycznych IPCC z roku 2006 dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie UE realizują wytyczne zawarte w uzupełnieniu z 2013 r. dotyczącym terenów podmokłych w różnym stopniu.

Znaczenie postępów krajowych we wdrażaniu uzupełnienia z 2013 r. dotyczącego terenów podmokłych wzrasta, kiedy w odniesieniu do tych terenów stosowane jest obowiązkowe rozliczanie, ponieważ w tym przypadku możliwe jest porównanie stopnia realizacji celów, w grę wchodzi też implikacje finansowe.

Aby zapewnić solidny i przejrzysty system rozliczania, przed wprowadzeniem obowiązkowego rozliczania wszystkie państwa członkowskie powinny stosować te same wytyczne dotyczące terenów podmokłych.

Ponadto państwom członkowskim należy umożliwić podjęcie poważnych wysiłków i zapewnić wystarczający czas, by:

uzyskać dokładne dane krajowe dotyczące zarządzania terenami podmokłymi oraz zmniejszenia niepewności. W tym zakresie nadal potrzebne są dalsze istotne prace; oraz

uzyskać krajowe wskaźniki dla poszczególnych regionów (w strefie umiarkowanej), zwłaszcza z uwagi na to, że wskaźniki krajowe w wytycznych zawartych w uzupełnieniu z 2013 r. dotyczącym terenów podmokłych charakteryzuje duży stopień niepewności. Państwom członkowskim należy zapewnić odpowiednie wsparcie naukowe i metodologiczne na poziomie unijnym i .

Zważywszy na powyższe okoliczności, wzywamy Komisję Europejską, by w ramach zbliżającego się przeglądu tego rozporządzenia uwzględniła ewentualny brak dokładnych danych i krajowych wskaźników emisji umożliwiających oszacowanie emisji z zarządzanych terenów podmokłych i pochłaniania przez nie gazów cieplarnianych, a także by zapewniła, że państwa członkowskie będą miały wystarczająco dużo czasu na ich poprawę.

Oświadczenie Polski

Polska wyraża głębokie rozczarowanie przyjętą wersją *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE*. W proponowanym prawodawstwie nie został należycie odzwierciedlony fakt, że ekosystemy leśne są największymi i najważniejszymi pochłaniaczami dwutlenku węgla w Europie. Ustanowienie poziomu referencyjnego dla lasów dla zarządzanych gruntów leśnych na podstawie krótkiego okresu między 2000 r. a 2009 r. jest arbitralną decyzją na korzyść niektórych państw i na niekorzyść innych, ponieważ okres ten nie był wystarczająco reprezentatywny dla zarządzania ich lasami. Ponadto stworzono niewłaściwy obraz leśnictwa w poszczególnych państwach członkowskich, ponieważ system rozliczania opiera się na takich skonstruowanych poziomach referencyjnych dla lasów oraz ponieważ klucz podziału mechanizmu kompensacyjnego jest oparty na lesistości, pomimo tego, że jest to tylko jeden z wielu parametrów związanych z sektorem leśnictwa. Wspomniana metodologia rozliczania może prowadzić do powstania debetów pomimo sytuacji, w której zasoby biomasy leśnej będą wzrastać w wyniku realnego pochłaniania netto.

Jeśli długoterminowe korzyści klimatyczne zapewniane przez ekosystemy leśne nie zostaną należycie uznane i nie będą rozliczane jako emisje, pomimo tego że ilość pozyskanego drewna jest znacznie niższa niż roczny przyrost, planowane inwestycje w sektorze leśnictwa i produkcji drewna będą bardzo ograniczone. Stawia to pod znakiem zapytania rolę lasów i drewna w przyszłej zielonej gospodarce UE. UE powinna promować wykorzystywanie zasobów leśnych UE, ponieważ nie tylko jest to rozwiązanie przyjazne dla środowiska, ale przyczynia się również do zwiększenia roli lasów w biogospodarce i zrównoważonym rozwoju danego regionu. Ograniczenie pozyskiwania w UE nieuchronnie doprowadzi do wzrostu przywozu materiałów drzewnych spoza UE.

Polska jest ponadto głęboko zaniepokojona obecną strukturą ram rozliczania w odniesieniu do mechanizmu kompensacyjnego dla zarządzanych terenów leśnych (art. 11 ust. 1), ponieważ pozbawi ona jedno z państw członkowskich możliwości zastosowania mechanizmu elastyczności między sektorami LULUCF i ESR, z zastrzeżeniem art. 7 i pułapów określonych w załączniku III do rozporządzenia o wspólnym wysiłku redukcyjnym (ESR). Stosowanie jednostek z mechanizmu kompensacyjnego zakłada rezygnację ze stosowania art. 7 rozporządzenia ESR.

Zdaniem Polski jest to sprzeczne z pierwotnym zamiarem wzmocnienia roli sektora leśnego w realizacji polityki klimatycznej UE, ponieważ istnieje uzasadnione ryzyko, że wspomniane wyżej warunki korzystania z mechanizmu kompensacyjnego dla zarządzanych gruntów leśnych zostały określone tak, by zmniejszyć skalę stosowania indywidualnych limitów w elastyczności między LULUCF a ESR, co następnie stanowiłoby dodatkowy element zwiększenia celu redukcyjnego. Powyższe, wraz z warunkiem osiągnięcia zerowego salda na poziomie UE, budzi głębokie zaniepokojenie, ponieważ spełnienie tego warunku jest w dużym stopniu poza kontrolą danego państwa członkowskiego, co – w opinii Polski – nie powinno mieć miejsca.

Oświadczenie Portugalii

Portugalia akceptuje porozumienie osiągnięte między Komisją Europejską, Radą Europejską i Parlamentem Europejskim. Chciałaby jednak podkreślić, że pozostaje wiele obaw dotyczących podejścia do tego sektora.

Jak podkreślamy od początku tej debaty, sektor LULUCF powinien zostać w pełni zintegrowany z polityką klimatyczną w taki sposób, by uwzględniać i dawać zachęty do osiągania rzeczywistych redukcji emisji i promowania sekwestracji dwutlenku węgla. Sektor LULUCF ma decydujące znaczenie w zapewnianiu neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla przewidzianej w porozumieniu paryskim oraz realizacji określonego przez Portugalię celu polegającego na osiągnięciu swojej własnej neutralności pod tym względem do roku 2050.

Od początku zwracaliśmy również uwagę na wiele możliwości i sposobów poprawy systemu, który został opracowany w ramach protokołu z Kioto i który już okazał się niepotrzebnie złożony i bardzo ograniczony, jeśli chodzi o promowanie realnych działań.

Ostateczny wynik doprowadził do jeszcze większej niejednoznaczności, mianowicie przy obliczaniu poziomów referencyjnych dla lasów. Wykracza on również poza międzynarodowe wskazówki dotyczące odrębnego rozliczania drewna posuszowego.

Te dwa aspekty komplikują to rozporządzenie, czyniąc je trudniejszym do wyjaśnienia i wdrożenia.

Portugalia podkreśla również, że obowiązkowe rozliczanie w odniesieniu do terenów podmokłych dla kilku państw członkowskich, dla których tereny podmokłe są nieistotnym źródłem emisji, będzie stanowić znaczny wysiłek.

Jesteśmy przekonani, że wyjście poza rok 2030 umożliwi znaczne poprawienie tego modelu w oparciu o doświadczenia z jego realizacji oraz o inne solidne podejścia obecnie stosowane przez inne państwa na podstawie porozumienia paryskiego.
